

Fullt på høyde

KUNST

Arne Borring, malerier
Galleri Tonne i Oslo
Varer til 24 oktober

anmeldelse

Arne Borring vender det historiske perspektivet ryggen og fokuserer på motivet i maleriet.

Omkring tiden for stipendieutdelingen fra statens kunstnerstipendier i vår skrev Arne Borring en kronikk som ble trykket i Dagbladet. Etter tolv år med kontinuerlig søking var han lei av å verken bli tilgodesett med stipend eller deltakelse på høstutstillingen. «Årsaken er at jeg maler håndverksbaserte malerier», skrev Borring. «Denne typen malerier regnes ikke som kunst i dag. Om jeg hadde onanert på monolitten ville det utvilsomt vært regnet som kunst».

Som leser av Borrings kronikk var det lett å tenke at «bildene til han Borring er sikkert jævlig dårlige. Og så forsøker han å skyld på kunstsystemets eksklusjon». Det finnes nemlig en og annen forbitret og middelmådig figurativ kunstner i dette landet, som gråtkvalt forbanner modernismen eller postmodernismen, og sier at den har ødelagt deres liv. Så ikke med Arne Borring. Bildene hans er nemlig ikke jævlig dårlige. De er jævlig gode.

Omtrent samtlige av de norske malere som har gjort suksess i løpet av de siste hundre årene har stått i en eller annen dialog med modernismen. Dette har vært regnet som en forutsetning for at maleriene skulle kunne ha noen form for gyldighet. Forestillingen om at kunsthistorien er irreversibel har ligget under som et grunnleggende premiss, og kunsthistorien har vært sett på som et rom som fanger deg inn uansett hva du måtte finne på,

«Arne Borring insisterer på å bære med seg staffeli og malesaker ut i vær og vind.»

som en tvangstrøye som du har å forholde deg til enten du vil eller ikke. Selv Odd Nerdrum har blitt fortolket som postmodernist, fordi fortolkerne har sett på det han gjør som først og fremst noe som står i opposisjon til modernismen.

Men om dynamikken i kunsthistoriens makt over kunstnerne er det få som har kunnet si noe oppklarende. Eller er det kanskje slik som kunstteoretikeren Arthur Danto mener, at historien alltid på forhånd har definert en åpen plass for ethvert gyldig kunstverk, og alltid stiller parat med kategorier for ugyldige kunstverk, hva enten de er anakronistiske eller bare irrelevant?

Arne Borring insisterer på å bære med seg staffeli og malesaker ut i vær og vind, og der ute står han og maler på det lerretet som senere skal bli et ferdig maleri, ofte måneder i strekk, sommer som vinter. Han satser på å skape en tredimensjonal gjengivelse av det firedimensjonale tid-rommet han står i, og utover det gjør han få anstrengelser for å kommunisere noen refleksjoner over maleriet som medium i selve maleriet. Med denne praksisen er hans nærmeste allierte i norsk kunsthistorie å finne blant friluftsmalere som Kitty Kielland, Harriet Backer og Fritz Thaulow i andre halvdel av det nittende århundre.

Han forholder seg simpelthen til sitt eget håndverk, samt det motiv han av ulike grunner velger å male, og ikke til alle mulige utenompraktiske krav i forhold til hva kunsten skal måtte innfri. I dette er han ikke original, men når han legger for

PÅ HØYDEN: Arne Borring er fullt på høyde med det beste av landskapsmalerier fra andre halvdel av det nittende århundre, mener vår anmelder. Her: Jorde, Flateby. Olje på lerret. Bildene er opprinnelig i farger.

dagen bilder som ligger på et nivå hvor de godt kan tåle sammenligning med det beste fra de ovennevnte malere, er det all grunn til å sperre øynene opp. Ikke bare på grunn av bildenes kvalitet, men fordi det blir så åpenbart i møte med disse bildene, det faktum at hvorvidt Borring forholder seg til de siste 120 års kunsthistorie eller ikke, er revnende likegyldig.

Slik blir Borrings utstilling «Tempus fugit-tempus quesit» viktig, ikke bare i seg selv, men som en påminnelse om at det utmerket lar seg gjøre å sette 120 års kunsthistorie i parentes. Stikk i strid med hva kunstskeletere over det ganske land får innprentet fra dag en i undervisningen. Ved å elegant hoppe bukk over det meste av modernismen innfrir kanskje

«Borring gjør få anstrengelser for å kommunisere noen refleksjoner over maleriet som medium – utover selve maleriet»

Borring endelig de forventninger mange hadde til postmodernismen, om at den skulle være en frigjøring av kunstnerne fra historiefortellerens grep. For som mange har påpekt har postmodernismen kanskje endt opp med det stikk motsatte, kunstnerne har blitt svinebundet av den postmoderne historien de forteller om seg selv. I så henseende burde Borrings

STILLER UT: Arne Borring: Jorde på Berger. Olje på lerret.

paramodernisme, av det greske 'para' som betyr 'ved siden av', kunne fungere som ledestjerne og inspirasjon. Uavhengig om man bifaller Borrings motiver eller ikke.

Tore Næss

GALLERI PINGVIN

Kjøpe kunst ?

Vi har 3 etasjer med arbeider av kjente og ukjente kunstnere

www.galleri-pingvin.no
Møllergata 13. tlf 22 42 12 22
åpent alle dager

JØRGEN SANDEMOSE

Flyktningen

Aksel Sandemose
- en biografi

Nå: **5000**

- VG

«Preget av hat og forakt, men også respekt og forundring»

- ØYSTEIN ROTTEM, DAGBLADET

ASCHHOUG
www.aschhoug.no

KR 398,-